

НИКИТА НАНКОВ

ЗА ТРЕТАТА СОФИСТИКА

Това есе, написано в традицията на Мишел де Монтен, постулира, че е плодотворно да се сравняват демократичните общества в Древна Гърция и съвременните демокрации, особено тези в посткомунистическата Източна Европа като цяло и по-специално в България, защото и двете осигуряват плодородната почва за софистични и реторически дискурси от вида, критикуван от Платон, Аристотел и Аристофан. Очевидно изследването предполага, че след Първата и Втората софистика, процъфтяваща в Древността, бихме могли да говорим за Трета софистика, процъфтяваща в посткомунистическата епоха. Есето очертава седем основни неща: първо, говори за софистиката като цяло, а след това интерпретира гласността и перестройката на Горбачов в рамките на политическата теория на Платон за благородната лъжа и критиките му към софистите; трето, споменава връзката на софистическия език с апофатичния и катафатическия език; след това той посочва някои връзки между софизма и относителността; пето, той отбелязва връзката на съвременните софисти с поливалентните логически видове; шесто, той очертава някои характеристики на посткомунистическия интелектуален жаргон, и накрая, той изобразява два типа съвременни софисти.